

NORA ROBERTS

Onder de Griekse zon

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1985 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Right Path*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2005 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Copyright © 1989 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Impulse*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2007 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Allard Schager / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0282 8
ISBN 978 94 027 5797 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2019

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Donkere cypressen

Hoofdstuk 1

De onbewolkte hemel had de volmaakt felblauwe kleur van een zomers schilderij. Een briesje deed de rozen in de tuin zachtjes heen en weer wiegen. Door de afstand waren de bergen in de verte wazig. In de lucht zweefde de geur van de zee, bloemen en gras. Met een zucht van puur genot leunde Morgan verder naar voren over de balustrade van het balkon.

Was het werkelijk pas gisterochtend dat ze nog had uitgekeken op het staal en beton van New York? Had ze echt pas één dag geleden door een kille aprilregen gerend om een taxi te nemen naar het vliegveld? Eén dag. Het leek onmogelijk in slechts één dag van de ene wereld naar een volslagen andere te gaan.

Toch stond ze hier, op het balkon van een villa op het eiland Lesbos. Niet in een grauwe motregen, maar in fel Grieks zonlicht. En er heerste stilte, een stilte die in scherp contrast stond met de drukte en het lawaai van het verkeer in New York. Als ik kon schilderen, dacht ze, zou ik dit uitzicht schilderen en het Stille noemen.

‘Binnen,’ riep ze toen er op de deur werd geklopt. Nadat ze nog één keer diep de frisse lucht had opgesnoven, draaide ze zich met tegenzin om.

‘Je bent al op en aangekleed!’ riep Liz, een kleine tengere blonde vrouw die, op de voet gevolgd door een dienstmeisje met een dienblad, de kamer binnen kwam.

‘Roomservice,’ zei Morgan grinnikend, terwijl het dienstmeisje het blad op een glazen tafel zette. ‘Vanaf nu ga ik me wentelen in weelde.’ Ze snoof waardierend toen het meisje de deksels van de schalen tilde. ‘Heb jij al ontbeten of houd je me gezelschap?’

‘Ik neem alleen maar een kop koffie,’ zei Liz. Nadat ze was gaan

zitten en de rok van haar met kant afgezette zijden ochtendjas had gladgestreken, nam ze de vrouw die tegenover haar zat lang en aandachtig op.

Morgans haar, in tinten variërend van asblond tot honingbruin, viel in lange losse krullen over haar bleke schouders. Haar amandelvormige ogen, die bijna te groot leken voor haar smalle gezicht, waren bijna doorschijnend blauw. Ze had een rechte scherpe neus en geprononceerde jukbeenderen, een brede mond, en een enigszins puntige kin. Het was een gezicht met contouren waar veel fotomodellen een hongerkuur voor volgden. Een gezicht dat volmaakt was om gefotografeerd te worden, als Morgan tenminste bereid zou zijn geweest om daar lang genoeg stil voor te zitten.

Wat er op de foto's te zien zou zijn, dacht Liz, waren in elkaar overvloeiende kleuren, doordat Morgan tijdens de opnamen was weggerend om te kijken wat zich om de volgende hoek bevond.

'O, Morgan, je ziet er geweldig uit! Ik ben zo blij dat je eindelijk hier bent.'

Haar blik weer op het uitzicht richtend zei Morgan: 'Nu ik hier ben, begrijp ik niet waarom ik niet veel eerder ben gekomen. *Efcharisto*,' zei ze toen het dienstmeisje een kop koffie voor haar had ingeschonken.

'Uitslover,' zei Liz quasi-misprijzend. 'Weet je wel hoelang het heeft geduurd voordat ik in het Grieks: "Hallo, hoe gaat het"? kon zeggen? Nee, laat maar.' Voordat Morgan kon reageren, wuifde Liz afwerend met haar hand, zodat de diamanten en saffieren van haar trouwring oplichtten in het licht van de zon. 'Ik ben al drie jaar met Alex getrouwd en heb al die jaren in Athene en op Lesbos doorgebracht, en nog steeds breek ik mijn tong op de eenvoudigste woorden. Dank je, Zena,' zei ze vervolgens in het Engels, het meisje met een glimlach wegsturend.

'Dat komt doordat je de taal niet wilt leren,' zei Morgan, voordat

ze een grote hap van een sneetje toast nam. Ze had niet zomaar honger, ontdekte ze, ze was uitgehongerd. ‘Als je je ervoor zou openstellen, zouden de woorden tot je doordringen zonder dat je er moeite voor hoefde te doen.’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ zei Liz met opgetrokken neus. ‘Jij spreekt een stuk of tien talen.’

‘Vijf.’

‘Vijf dan. Dat is evengoed nog vier meer dan een redelijk mens nodig heeft.’

‘Niet een redelijke tolk,’ zei Morgan, zich enthousiast op haar eieren stortend. ‘En als ik geen Grieks had gesproken, zou ik Alex niet hebben ontmoet en zou jij nu niet Kyria Elizabeth Theocharis zijn. Het lot,’ verkondigde ze met een volle mond, ‘is een vreemd en wonderbaarlijk fenomeen.’

‘Filosofie bij het ontbijt,’ zei Liz gniffelend. ‘Dat is een van de dingen die ik het meest van je heb gemist. Ik moet er trouwens niet aan denken wat er zou zijn gebeurd als ik niet toevallig thuis was geweest toen Alex opdook. Je zou ons niet aan elkaar hebben voorgesteld.’ Ze pakte een sneetje toast en smeerde er een miezerig likje pruimenjam op. ‘En dan zou ik nog steeds op tien kilometer hoogte miniatuurfljes bourbon hebben geserveerd.’

‘Liz, lieverd, wanneer iets is voorbestemd, ontkom je er niet aan,’ zei Morgan, een stuk van een worstje afsnijdend. ‘Ik zou dolgraag de eer opstrijken van je huwelijksgeluk, maar mijn introductie was nog geen garantie voor het vuurwerk dat erop volgde.’ Met een glimlach keek ze naar de koele blonde schoonheid die tegenover haar zat. ‘Wie had kunnen denken dat ik in minder dan drie weken mijn kamergenote zou verliezen? Ik heb nog nooit twee mensen zo snel voorbereidingen voor een bruiloft zien treffen.’

‘We hadden besloten elkaar beter te leren kennen ná de bruiloft,’

zei Liz met een lach die haar hele gezicht een warme gloed gaf. 'En dat hebben we ook gedaan.'

'Waar is Alex eigenlijk?'

'Beneden in zijn kantoor.' Afwezig haar schouders ophalend legde ze de helft van haar sneetje toast weg. 'Hij is weer een schip aan het bouwen of zoiets.'

Morgan schaterde het uit. 'Dat zeg je op een toon alsof hij een modeltreintje in elkaar aan het zetten is. Weet je niet dat je verwend en hooghartig hoort te zijn wanneer je getrouwd bent met een miljonair, vooral als die miljonair een buitenlander is?'

'O ja? Ik zal kijken wat ik eraan kan doen.' Nadat ze haar koffie had opgedronken, zei ze: 'De komende weken zal hij het waarschijnlijk vreselijk druk hebben. Reden te meer om blij te zijn dat jij hier bent.'

'Je hebt een partner nodig om cribbage te spelen.'

'Hoe kom je daarbij?' vroeg Liz, met moeite haar lachen inhoudend. 'Ik ken niemand die zo slecht cribbage speelt als jij.'

'Dat weet ik zo net nog niet,' merkte Morgan met gefronste wenkbrauwen op.

'Misschien ben je in de tussentijd beter geworden. Maar hoe dan ook,' vervolgde Liz, haar lach verbergend achter haar koffiekopje, 'ik wil niet ontrouw zijn aan mijn nieuwe vaderland, maar het is zo fijn om mijn beste vriendin, en een echte Amerikaanse, om me heen te hebben.'

'Spasibo.'

'Ik wil alleen maar Engels horen,' zei Liz vermanend. 'En zelfs ik weet dat dat geen Grieks was. De komende vier weken hoef je geen regeringsretoriek voor de Verenigde Naties te vertalen.' Met haar ellebogen op de tafel leunend vroeg ze: 'Zeg eens eerlijk, Morgan, ben je nooit bang dat je een nuance onjuist vertaalt en de derde wereldoorlog veroorzaakt?'

‘Ik?’ vroeg Morgan met grote ogen. ‘Natuurlijk niet. De kunst is trouwens om te denken in de taal die je vertaalt. Zo eenvoudig is het.’

‘Natuurlijk.’ Grinnikend leunde Liz weer achterover. ‘Maar nu heb je vakantie, dus je hoeft alleen maar in het Engels te denken. Tenzij je wilt kibbelen met de kok.’

‘Ik peins er niet over,’ verzekerde Morgan haar, terwijl ze de laatste hap van haar eieren in haar mond stopte.

‘Hoe gaat het met je vader?’

‘Geweldig, zoals altijd.’ Ontspannen, tevreden, schonk Morgan nog een kopje koffie in. Wanneer had ze zichzelf voor het laatste de tijd gegund om ’s ochtends een tweede kop koffie te drinken? Vakantie, had Liz gezegd. Ze was vastbesloten er ten volle van te genieten. ‘Ik moet je de groeten van hem doen, en hij heeft me gevraagd een paar flessen ouzo mee terug te smokkelen naar New York.’

‘Ik wil er niet aan denken dat je weer weggaat.’ Liz stond op en voerde een paar danspasjes uit op het balkon, zodat de strook kant aan de zoom van haar ochtendjas over de tegels zwierde. ‘Ik heb me voorgenomen een geschikte partner voor je te zoeken zodat je ook in Griekenland komt wonen.’

‘Ik kan je niet zeggen hoe dankbaar ik ben dat je mijn leven voor me regelt,’ zei Morgan droog.

‘Geen dank. Daar heb je per slot van rekening vrienden voor.’ Zonder acht te slaan op Morgans sarcasme leunde Liz tegen de balustrade van het balkon. ‘Dorian is een kansrijke kandidaat. Hij is een van Alex’ belangrijkste medewerkers en vreselijk aantrekkelijk. Blond en gebronsd, met een profiel dat thuishoort op een muntstuk. Morgen zul je hem ontmoeten.’

‘Zal ik mijn vader alvast vragen mijn bruidsschat in orde te maken?’ vroeg Morgan grinnikend.

‘Ik meen het serieus.’ Met over elkaar geslagen armen keek Liz fronsend naar haar vriendin. ‘Ik laat je niet zonder slag of stoot weer vertrekken. Ik zal je dagen vullen met zon en zee, en je verleiden met horden fantastische mannen. Voordat je het weet, ben je vergeten dat New York en de Verenigde Naties zelfs maar bestaan.’

‘Daar hoeft je niet zoveel moeite voor te doen. Ik heb ze nu al uit mijn gedachten gezet... voor de komende vier weken.’ Morgan schudde haar haren over haar schouders naar achter. ‘Dus vul mijn dagen en verleid me. Je hebt me volledig in je macht. Ga je me vanochtend met geweld naar het strand slepen? Me dwingen om op het zand te liggen en in de zon te bakken tot ik net zo’n prachtige bruine kleur heb als jij?’

‘Precies.’ Met een kordaat knikje liep Liz naar de deur. ‘Ga je omkleden. Ik wacht beneden op je.’

Dertig minuten later kwam Morgan tot de conclusie dat Liz’ manier van hersenspoelen haar wel beviel. Wit zand, blauw water. Tevreden liet ze zich drijven op de golven. Had haar vader niet gezegd dat ze veel te veel opging in haar werk? Dat ze leefde om te werken in plaats van werkte om in leven te blijven? Met haar ogen dicht draaide ze zich op haar rug. De werkdruk en de onaangename scheiding van Jack, dacht ze, gaven haar het recht op een paar weken rust.

Jack behoorde in ieder geval tot het verleden. Ze moest toegeven dat ze meer uit gewoonte dan uit hartstocht met hem was omgegaan. Ze hadden in elkaars behoeften voorzien. Zij had een intelligente mannelijke metgezel gewild; hij een aantrekkelijke vrouw wier omgangsvormen bevorderlijk waren voor zijn politieke carrière.

Als ze van hem had gehouden, zou ze immers niet zo objectief, zo... nuchter aan hem terug kunnen denken. Ze was niet ver-

drietig, niet eenzaam. Wat ze na hun scheiding wél had gevoeld, bekende ze zichzelf, was opluchting. Die opluchting was echter gepaard gegaan met het merkwaardige gevoel dat ze opeens niets meer om handen had. Dat was een gevoel waaraan ze niet gewend was geweest en dat haar allesbehalve beviel.

Liz' uitnodiging was dus precies op het goede moment gekomen. En dit, dacht ze, haar ogen openend om naar de volmaakt blauwe hemel te kijken, was het paradijs. Zon, zee, zand, rotsen, bloemen, en niet te vergeten de overal aanwezige herinnering aan oude goden en godinnen. Het geheimzinnige Turkije was dichtbij, slechts van Lesbos gescheiden door de kleine Golf van Edremit. Ze deed haar ogen weer dicht en zou ingedommeld zijn als Liz' haar niet had geroepen.

‘Morgan! Er zijn mensen die op gezette tijden moeten eten.’

‘Jij denkt altijd aan je maag.’

‘En aan jouw huid,’ riep Liz vanaf de rand van het water terug. ‘Als je niet oppast, verbrand je. Een lunch kun je overslaan, maar een verbrande huid negeer je niet zo makkelijk.’

‘Oké, mama.’ Morgan zwom naar het strand, waar ze opstond en zich uitschudde als een natte hond. ‘Hoe komt het toch dat jij er na een ochtend zwemmen en zonnen nog steeds uitziet alsof je op het punt staat een balzaal te betreden?’

‘Opvoeding,’ deelde Liz mee, Morgan haar korte badjas aanreikend. ‘Kom. Het kost Alex moeite, maar hij rukt zich tegen lunchtijd meestal los van zijn schepen om te komen eten.’

Ik zou eraan kunnen wennen op terrassen te eten, dacht Morgan toen ze na de lunch ontspannen genoten van ijskoffie en fruit. Vertederd constateerde ze dat Alexander Theocharis nog net zo in de ban was van zijn kleine blonde vrouw als toen hij haar drie jaar geleden in New York had ontmoet.

Hoewel ze Liz' woorden die ochtend had afgedaan met een

grapje, was ze er heimelijk toch een beetje trots op dat zij hen samen had gebracht. Ze pasten uitstekend bij elkaar, dacht ze. Alex had een ouderwets soort charme: een donker adelaarsprofiel, dat een onstuimig tintje kreeg door een dun wit litteken boven zijn rechterwenkbrauw. Hoewel hij van nauwelijks meer dan gemiddelde lengte was, verleende zijn slankheid hem eerder een aristocratisch dan een schriël aanzien. Zijn donkere uiterlijk was de ideale aanvulling op Liz' tengere, blonde schoonheid.

'Ik begrijp niet hoe je dit regelmatig kunt verruilen voor een verblijf in Athene,' zei Morgan tegen hem. 'Als ik hier woonde, zou niets me ertoe kunnen bewegen weg te gaan.'

Alex volgde haar blik over het stukje zee dat ze vanaf het terras konden zien naar de bergen. 'Daar staat tegenover dat, wanneer je terugkomt, alles des te indrukwekkender is.' Liz' hand naar zijn mond brengend voor een kus vervolgde hij: 'Net zoals een vrouw, verlangt ook het paradijs voortdurende waardering.'

'Mijn bewondering heeft het in ieder geval,' verklaarde Morgan.

'Ik ben haar aan het bewerken, Alex,' zei Liz, haar vingers verstrengelend met die van haar man. 'Ik ben een lijst aan het opstellen van alle begerenswaardige mannen binnen een straal van honderdvijftig kilometer.'

'Heb je geen broer, Alex?' vroeg Morgan glimlachend.

'Alleen maar zussen. Het spijt me.'

'Vergeet het dan maar, Liz.'

'Als we je niet kunnen verleiden tot een huwelijk, zal Alex je een baan moeten aanbieden op zijn kantoor in Athene.'

'Als het aan mij lag, zou ik Morgan onmiddellijk wegkapen bij de Verenigde Naties,' bracht Alex haar schokschouderend in herinnering. 'Drie jaar geleden heb ik het al geprobeerd, maar het is me niet gelukt haar daar vandaan te lokken.'

'Deze keer hebben we een hele maand de tijd om haar te bewer-

ken. Zullen we haar morgen meenemen voor een tochtje op het jacht?’

Daar was Alex onmiddellijk voor te vinden. ‘Natuurlijk. We kunnen de hele dag wegblijven. Heb je daar zin in, Morgan?’

‘Ach, ik breng regelmatig een dag door op een jacht in de Egeïsche Zee, maar...’ In haar blauwe ogen kwamen pretlichtjes. ‘... omdat Liz zo graag wil, zal ik proberen me niet al te erg te vervelen.’

‘Ze denkt altijd alleen maar aan anderen,’ vertrouwde Liz Alex toe.

Het was net na middernacht toen Morgan opnieuw naar het strand ging. De slaap had niet willen komen. Ze verwelkomde haar slape-loosheid echter, omdat ze die beschouwde als een excuus om een wandelingetje te maken in de warme voorjaarsnacht.

Hoewel de maan half was, verspreidde hij een helder wit licht, zodat de cipressen aan weerszijden van de stenen trap naar het strand zilverkleurig leken. De geur van bloesem, die overdag sterk en doordringend was, leek bij maanlicht geheimzinniger en exotischer.

Ergens in de verte hoorde ze het doffe geronk van een motor. Een late visser, dacht ze glimlachend. Het moest een heel avontuur zijn om in het licht van de maan te vissen.

Het strand strekte zich uit in een grote halve cirkel. Nadat ze haar handdoek en badjas op een rotsblok had gelegd, rende ze de zee in. Het water voelde zo koel en zacht tegen haar huid, dat ze even speelde met de gedachte om ook haar bikini uit te trekken. Beter van niet, dacht ze toen met een zacht lachje. Het gaf geen pas de geesten van de goden in verleiding te brengen.

Hoewel het avontuur riep, bleef ze in de open baai en bedwong ze de neiging om de inhammen te gaan verkennen. Die zouden er

bij daglicht ook nog zijn, hield ze zichzelf voor. Ze zwom traag, met slagen die precies krachtig genoeg waren om zich drijvende te houden. Per slot van rekening was ze niet naar het strand gegaan uit behoefte aan lichaamsbeweging.

Zelfs toen ze de kou begon te voelen, bleef ze in het water. De sterren glinsterden op de zee, en het was doodstil. Zo stil. Vreemd dat ze, tot ze stilte had gevonden, niet had geweten dat ze die zocht.

New York leek veel verder dan een continent verwijderd; het leek eeuwen verwijderd. Voorlopig was ze daar tevreden mee. Hier kon ze zich overgeven aan de fantasieën die nooit leken te passen in het gejaagde leven van alledag. Hier kon ze zichzelf laten geloven in oude goden, in ridders in glanzende harnassen en stoutmoedige piraten. Ze dook onder water en kwam grinnikend weer boven. Goden, ridders en piraten... Als ze mocht kiezen, zou ze vermoedelijk de piraat nemen. Goden waren te bloeddorstig, ridders te galant, maar een piraat...

Hoofdschuddend vroeg ze zich af waarom haar gedachten in die richting waren afgedwaald. Het moest de invloed van Liz zijn, besloot ze. Zelf had ze besloten dat ze geen piraat noch enige andere man wilde. Wat zij wilde, was rust.

Met een zucht stond ze op in het kniehoge water, en ze liet de druppels uit haar haren langs haar huid stromen. Nu had ze het koud, maar de kou was verkwikkend. Zonder zich aan te kleden ging ze op het rotsblok zitten, waarna ze een kam uit de zak van haar badjas haalde en haar haren begon te kammen. Maan, zand, water. Wat kon een mens zich nog meer wensen? Gedurende één kort ogenblik was ze volmaakt in harmonie met haar eigen wezen en dat van de natuur.

Ze verstijfde van schrik toen een hand zich stevig over haar mond sloot. Instinctief begon ze zich te verzetten, maar een arm werd als een metalen band om haar middel geslagen en de ruwe

stof van een mouw schuurde langs haar blote huid. Ze werd van het rotsblok getrokken en tegen een stevige gespierde borst gedrukt.

Een verkrachter? Dat was haar eerste gedachte voordat ze in paniek raakte. Blindelings begon ze te schoppen toen ze naar de beschutting van de bomen werd gesleept. Daar waren de schaduwen diep. Zich uit alle macht verwerend krabde ze haar overvaller waar ze hem maar kon raken, slechts heel even voldoening voelend toen ze hem vlak bij haar oor sissend zijn adem hoorde inhouden.

‘Houd je mond.’ Het bevel werd gegeven in rad scherp Grieks.

Ze stond op het punt om opnieuw uit te halen, toen ze het bloed in haar aderen voelde stollen. Vlak voordat ze op de grond werd gegooid en de man boven op haar ging liggen, zag ze een mes glinsteren in het licht van de maan.

‘Wilde kat,’ mompelde de man. ‘Houd je mond en lig stil, dan hoef ik je geen pijn te doen. Begrijp je me?’

Verdoofd van angst knikte ze. Met haar ogen strak op zijn mes gericht bleef ze doodstil liggen. Ik kan nu niet met hem vechten, dacht ze wanhopig. Niet nu, maar op de een of andere manier zal ik erachter komen wie hij is. Hier zal hij voor boeten.

Hoewel de eerste paniek voorbij was, lag ze trillend over haar hele lichaam te wachten op wat er komen ging. Het leek een eeuwigheid te duren, maar hij bewoog zich niet en maakte geen geluid. Het was zo stil dat ze de golven zachtjes tegen het strand kon horen klotsen.

Boven haar hoofd, door de openingen in het gebladerte, zag ze de sterren fonkelen. Dit moet een nachtmerrie zijn, hield ze zichzelf voor. Dit kan niet echt zijn. Toen ze zich echter onder hem probeerde te bewegen, bewees het gewicht van zijn lichaam dat het maar al te echt was.

Zijn hand op haar mond belette haar om normaal adem te halen, zodat er algauw sterretjes voor haar ogen begonnen te dansen. Ze kneep ze dicht om te voorkomen dat ze flauwviel. Toen hoorde ze hem opnieuw praten, blijkbaar tegen een kameraad die ze niet kon zien.

‘Wat hoor je?’

‘Nog niets, maar hij kan elk moment komen.’ De stem die antwoord gaf, was hees en kortaf. ‘Wie is ze in vredesnaam?’

‘Dat doet er niet toe. Ik neem haar wel onder handen.’

Door het gegons in haar oren kostte het haar moeite het Grieks te verstaan. Onder handen nemen, dacht ze, opnieuw duizelig, nu zowel van angst als van gebrek aan zuurstof.

De tweede man zei zacht maar heftig iets oncomplimenteus over vrouwen, waarna hij op het zand spuugde.

‘Houd jij je oren nou maar open,’ beval Morgans overvaller. ‘Laat die vrouw aan mij over.’

‘Nu.’

Ze voelde hem verstijven, maar haar ogen lieten geen seconde het mes los. Hij hield het nu zo stevig vast dat zijn knokkels wit waren.

Voetstappen. Ze weerklonken op de stenen treden naar het strand. Zodra ze die hoorde, begon ze opnieuw te vechten, met een kracht die ze ontleende aan paniek en hoop. Met een gesmoorde vloek ging hij met zijn volle gewicht op haar liggen. Hij rook flauw naar de zee. Toen hij verschoof, ving ze in een door de bladeren gevlekte straal van de maan een glimp op van zijn gezicht: donkere hoekige gelaatstrekken, een wrede mond, en tot spleetjes geknepen zwarte ogen. In die ogen lag een harde, koude, meedogenloze blik. Het was het gezicht van een man die er niet voor terug zou deinzen iemand te doden. Waarom mij, dacht ze verdoofd van angst. Ik ken hem niet eens.

‘Volg hem,’ beval hij zijn kameraad. ‘Ik neem de vrouw voor mijn rekening.’

Met grote ogen keek ze naar het scherpe lemmet, dat glinsterde in het licht van de maan. Ze proefde iets – bitters, iets scherps in haar keel, maar voordat ze het had herkend als doodsangst, begon de wereld om haar heen te tolleren en werd het zwart voor haar ogen.

De hemel was bezaaid met sterren, zilver tegen zwart. De zee ruiste. Onder haar rug was het zand ruw. Overeind komend op een elleboog schudde ze haar hoofd om het helder te maken. Was ze flauwgevallen? Was ze werkelijk flauwgevallen? Of was ze domweg in slaap gevallen en had ze alles gedroomd? Met haar vingers over haar slaap wrijvend vroeg ze zich af of haar fantasieën over piraten haar hadden doen hallucineren.

Vlakbij hoorde ze echter een flauw geluid, en ze kwam snel overeind. Nee, het was geen droom geweest. Het was echt gebeurd, en haar aanrander kwam terug. Zonder te aarzelen wierp ze zich op de naderbijkomende schim. De eerste keer had ze zich er zonder noemenswaardig verzet bij neergelegd dat hij haar zou vermoorden, maar ditmaal zou ze zich met hand en tand tegen hem verweren.

Toen ze de schim te lijf ging, kreunde die zacht, maar het volgende ogenblik lag ze weer gevangen onder zijn lichaam op de grond.

‘*Sto diavolo!* Lig stil!’ beval hij boos in het Grieks toen ze hem in zijn gezicht probeerde te krabben.

‘Ik denk er niet over!’ riep ze even kwaad als hij in het Engels terug. Ze verzette zich uit alle macht, tot hij haar ten slotte met haar armen en benen gespreid tegen de grond drukte. Buiten adem en zo kwaad dat ze zelfs niet meer bang was, keek ze naar hem op.

Met gefronste wenkbrauwen bekeek hij haar gezicht. ‘Je bent geen Griekse,’ zei hij verbaasd in het Engels. ‘Wie ben je eigenlijk?’

‘Dat gaat je niets aan.’ Tevergeefs probeerde ze haar polsen los te rukken.

‘Houd op met dat gewriemel,’ beval hij bars, terwijl hij, zonder aan zijn kracht en haar teerheid te denken, steviger haar polsen omklemde.

Ze was dus niet zomaar iemand van de plaatselijke bevolking die zich op het verkeerde moment op de verkeerde plaats had bevonden. In zijn beroep had hij geleerd antwoorden te krijgen en zijn plannen aan te passen indien er onvoorziene complicaties optraden. ‘Wat doe je in het holst van de nacht op het strand?’

‘Zwemmen,’ antwoordde ze schamper. ‘Dat zou zelfs een idioot moeten kunnen bedenken.’

Vloekend verplaatste hij zijn gewicht toen ze zich weer los probeerde te rukken. ‘Verdorie, blijf liggen!’ Zijn wenkbrauwen waren nog steeds gefronst, maar nu niet meer van woede maar van concentratie. ‘Zwemmen,’ herhaalde hij, opnieuw zijn ogen tot spleetjes knijpend. Hij had haar inderdaad uit de zee zien komen, dus misschien was de reden voor haar aanwezigheid werkelijk zo onschuldig als ze beweerde. ‘Een Amerikaanse,’ zei hij vervolgens peinzend, zonder acht te slaan op haar uithalen. Had de familie Theocharis niet bezoek van een Amerikaanse vrouw? Ze had geen slechter tijdstip kunnen uitkiezen. ‘Je bent geen Griekse,’ herhaalde hij zacht.

‘Jij bent anders ook geen Griek,’ beet ze hem toe.

‘Half.’ Razendsnel overwoog hij wat hem te doen stond. De logé van Alex Theocharis was naar het strand gegaan om bij maanlicht te zwemmen. Als hij dit niet voorzichtig aanpakte, zou hij ervoor moeten boeten. Plotseling glimlachte hij stralend. ‘Je hebt me erin laten lopen. Ik dacht dat je me kon begrijpen.’

‘Ik begrijp je uitstekend,’ zei ze nijdig. ‘En nu je geen mes meer

in je hand hebt, zul je me niet zonder slag of stoot kunnen verkrachten.’

‘Verkrachten?’ Duidelijk verbaasd staarde hij haar aan. Toen lachte hij net zo plotseling als hij even tevoren had geglimlacht. ‘Dat was geen moment bij me opgekomen. Maar dat mes was in ieder geval niet voor jou bedoeld, Aphrodite.’

‘Voor wie dan wél? Waarom heb je me van het strand gesleept? Waarom zwaai je met een mes en laat je me bijna stikken?’ Omdat woede veel bevredigender was dan angst, liet ze zich helemaal gaan. ‘Laat me los!’ riep ze. Ze probeerde hem opnieuw van zich af te duwen, maar hij gaf geen centimeter mee.

‘Zo meteen,’ zei hij vriendelijk. Het licht van de maan speelde op haar huid, en hij vond het een aangenaam schouwspel. Ze had trouwens een mooi gezicht, merkte hij nu hij de tijd had om het beter te bekijken. Hoogstwaarschijnlijk was ze een vrouw die eraan gewend was door mannen te worden bewonderd. Misschien zou charme haar afleiden van de nogal bijzondere omstandigheden van hun ontmoeting. ‘Ik kan alleen maar zeggen dat ik dat deed om jou te beschermen.’

‘Beschermen!’ riep ze smalend.

‘Ik had geen tijd voor beleefdheden, schone dame. Mijn verontschuldigheden als mijn... techniek wat ruw was.’ Uit zijn toon bleek dat hij het als vanzelfsprekend beschouwde dat ze het zou begrijpen. ‘Waarom ben je eigenlijk in je eentje naar het strand gegaan? Je leek Lorelei wel zoals je op dat rotsblok je haren zat te kammen.’

‘Dat gaat je niet aan.’

Zijn stem was gedaald en laag en verleidelijk geworden. In zijn donkere ogen was een zachtere blik gekomen, en ze leken zo argeloos dat ze bijna kon geloven dat ze zich de meedogenloosheid, waarvan ze in de schaduw een glimp had opgevangen, had inge-

beeld. Waar zijn handen haar hadden vastgegrepen, deed haar huid echter nog steeds pijn. ‘Als je me niet loslaat, ga ik gillen.’

Hoewel haar lichaam verleidelijk was, stond hij schouderophalend op. Er moest die nacht nog meer werk verzet worden. ‘Ik bied mijn verontschuldigen aan voor het ongemak dat ik je heb bezorgd.’

‘O ja?’ Nadat ze overeind was gekrabbeld, begon ze het zand van haar huid te vegen. ‘Jij hebt lef! Je sleept me de bosjes in, smooit me, zwaait een mes voor mijn gezicht heen en weer, en vervolgens bied je je verontschuldigen aan alsof je me alleen maar op mijn tenen hebt getrapt.’ Omdat ze het plotseling koud had, sloeg ze haar armen om zich heen. ‘Wie ben je eigenlijk, en wat heeft dit te betekenen?’

‘Hier.’ Hij bukte en raapte de badjas op die hij had laten vallen om haar aanval te pareren. ‘Ik wilde je net je badjas geven toen je op me af vloog.’ Grinnikend keek hij toe toen ze hem aantrok. Het was zonde zo’n lang intrigerend lichaam te verbergen. ‘Wie ik ben is op dit moment niet relevant. En wat de rest betreft...’ Opnieuw haalde hij achteloos zijn schouders op. ‘...dat kan ik je niet vertellen.’

‘En daarmee is volgens jou de kous af?’ Met een kort knikje draaide ze zich om, en ze liep met grote stappen naar de trap. ‘We zullen zien wat de politie daarvan vindt. Ik ga je aangeven.’

‘Dat zou ik niet doen als ik jou was.’

Hoewel het advies op kalme toon was gegeven, klonk het eerder als een bevel. Aan de voet van het trapje gekomen draaide ze zich aarzelend om. Hij zag er nu niet meer dreigend uit. Wat ze voelde, was geen angst maar zijn autoriteit. Hij was tamelijk lang, zag ze opeens. In het maanlicht zag zijn gezicht er het ene moment bijna wreed uit en het volgende innemend. Op dat moment straalde hij het zelfvertrouwen uit van Lucifer, die zich herstelde van zijn val uit de hemel.

Terwijl ze naar hem keek, herinnerde ze zich echter weer hoe hard zijn spieren hadden aangevoeld. Hij stond er weliswaar ontspannen bij, met zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek, maar zijn air van autoriteit kon niet gemaskeerd worden door zijn glimlach noch door zijn achteloze houding. Naar de hel met piraten, dacht ze. Alleen idioten vonden die aantrekkelijk. Omdat ze hem niet wilde laten merken hoe kwetsbaar ze zich voelde, nam ze haar toevlucht tot bravoure.

‘O nee?’ vroeg ze, met uitdagend opgeheven kin naar hem toelopend.

‘Nee,’ zei hij goedmoedig. ‘Maar misschien ben jij, in tegenstelling tot mij, op zoek naar complicaties? Ik ben maar een eenvoudige man.’ Lang en onderzoekend nam hij haar gezicht op. Nee, dacht hij onmiddellijk. Dit is geen eenvoudige vrouw. Hoewel hij haar in gedachten verwenste, praatte hij gemoedelijk verder. ‘Je zult vragen moeten beantwoorden, formulieren invullen. Zonde van al die verspilde tijd. En wat schiet je ermee op? Zelfs als je zou weten hoe ik heette...’ Hij haalde zijn schouders op en glimlachte opnieuw innemend. ‘...zou niemand je geloven, Aphrodite. Niemand.’

Ze vertrouwde die glimlach niet. Ook de sensuele manier waarop hij haar aansprak met de naam van de godin van de schoonheid en de liefde stond haar niet aan. En het minst van alles vertrouwde ze de plotselinge warmte van haar bloed. ‘Ik zou er niet zo zeker van zijn –’ begon ze, maar hij onderbrak haar door de kleine afstand tussen hen te overbruggen.

‘Ik heb je trouwens niet verkracht.’ Langzaam liet hij zijn handen over haar haren glijden, tot ze op haar schouders rustten. Zijn vingers drukten nu niet in haar huid, maar gleden er traag overheen. Ze had de ogen van een heks, dacht hij, en het gezicht van een godin. Hoewel hij weinig tijd had, mocht hij de gelegenheid

niet laten lopen. ‘Tot nu toe heb ik zelfs niet toegegeven aan het verlangen om dít te doen.’

Zijn mond daalde warm en verbazingwekkend teder neer op die van haar. Daar was ze niet op voorbereid geweest. Ze probeerde hem weg te duwen, maar het gebaar was louter een reflex en miste kracht. Hij was een man die de zwakheden van een vrouw kende. Bedaard trok hij haar dicht naar zich toe, eerder met stijl dan met geweld.

De geur van de zee omhulde haar, en daarna hitte – een hitte die tegelijkertijd vanbinnen en vanbuiten leek te komen. Bijna op zijn gemak verkende hij haar mond, totdat haar hart wild bonsde tegen zijn regelmatig kloppende hart. Zijn handen waren bedreven. Ze gleden onder de wijde mouwen van haar badjas en streelden haar armen en de rondingen van haar schouders.

Toen ze ophield tegen te strubbelen, beet hij zachtjes in haar lippen, alsof hij er meer smaak uit probeerde te halen. Langzaam, op zijn gemak. Zijn tong speelde met die van haar, trok zich terug, en gleed toen weer tussen haar lippen door om te verleiden en te genieten. Even was ze bang dat ze voor de tweede keer in zijn armen zou flauwvallen.

‘Eén kus,’ fluisterde hij met zijn lippen tegen haar lippen, ‘kun je nauwelijks een misdaad noemen.’ Ze was bekoorlijker dan hij had verwacht en, realiseerde hij zich toen zijn begeerte opkwam, dodelijker. ‘Zonder veel risico zou ik er nog een kunnen stelen.’

‘Nee.’ Abrupt bij haar positieven komend duwde ze hem van zich af. ‘Je bent gek. En je bent nog gekker als je denkt dat ik deze kwestie laat rusten. Ik ga –’ Ze onderbrak zichzelf toen ze nerveus haar hand naar haar keel had gebracht. De ketting die daar altijd hing, was verdwenen. Nadat ze zoekend naar de grond had gekeken, richtte ze haar blik weer op hem. Haar ogen fonkelden opeens van woede.

‘Wat heb je met mijn medaillon gedaan?’ vroeg ze verontwaardigd. ‘Geef het terug.’

‘Ik heb het niet, Aphrodite.’

‘Ik wil het terug.’ Haar bravoure was ditmaal geen pose; ze was furieus. Ze stapte naar hem toe tot hun tenen elkaar bijna raakten. ‘Het heeft voor jou geen enkele waarde. Je krijgt er hoogstens een paar drachmen voor.’

Zijn ogen werden spleetjes. ‘Ik heb je medaillon niet afgepakt. Ik ben geen dief.’ Zijn stem was koud van nauwelijks ingehouden woede. ‘Als ik iets van je had willen stelen, had ik wel iets interessanter gevonden dan een medaillon.’

Met tranen in haar ogen tilde ze haar hand op om hem een klap in zijn gezicht te geven. Toen hij die afweerde door haar pols te grijpen, maakte haar woede plaats voor frustratie.

‘Ik krijg de indruk dat dat medaillon belangrijk voor je is,’ zei hij zacht, maar zijn hand was niet langer teder. ‘Is het een aandenken aan een minnaar?’

‘Een geschenk van iemand van wie ik houd,’ verbeterde ze. ‘Maar ik verwacht niet dat een man als jij de waarde daarvan inziet.’ Met een ruk trok ze haar pols los. ‘Ik zal je niet vergeten,’ verzekerde ze hem, voor ze zich omdraaide en de trap op rende.

Hij keek haar na totdat ze was opgeslokt door de duisternis. Toen draaide hij zich om en liep terug naar het strand.